

Den christelige Korsdragers

Klagefang

og

ydmygelige Hjertesuf

om

Guds naadige Bistand.

(Paa ny optrykt).

Christiania.

Forlagt af Hans Malling.

1851.

V box 15:429

D Gud, al Verdens Frelsermand,
Som alle Ting forandre kan
Og Alting har at raade,
Af dine Hænder er jeg skabt,
Min Lykke staaer udi din Magt, —
See Du til mig i Raade,
Nedboi dit Dre, hør mit Raab,
See, jeg er stedt i Vaade!

Lad mig faae Trost og Raad hos Dig,
Det Bedste borde er for mig,
Det veed Du bedst, o Herre!
Men, har Du Gud det skiftet saa,
At jeg min Tid henslide maa,
Med Suk mit Brød at æde,
Da styrk mig med Taalmodighed,
At jeg mit Kors kan bære!

Lad ingen Ting i Verden her
Mig stille fra min Frelser kjær,
Hvad Skjæbne mig kan hælde;
Hvad kan vel nogle Nar forslaae
Mod Ewighed, som forestaaer;
Den er langt meer at regne.
Hjælp mig at naae mit Kampes Maal
Og faae en salig Ende.

Er jeg med Nød og Trang bespændt
Som det er Hver nok vel bekendt,
Hvor mod jeg har at stride,
Hold fast mig ved almægtig Haand,
Lad Satan, den hængjerrig' Mand,
Mig ikke faae i Knibe;
Gud, styre selv min Haand og Mund,
At jeg mig ei forgribe!

Nu vil jeg af min Hjærtens Grund
Henslye til Gud i samme Stund,
For Andre ei kan klage;
Han kjender bedst min Trang og Be,
Hvad Skjændsel her, ja Spot og Spe,
Som jeg maa stedse drage,
Hvor tungt det er for mig at boe
Blandt dem, som Freden hade.

Jeg ofte det fornemme kan,
Hvor de med Logn mig gribe an
Og mig paa Tungen slæber;
De sætte mig en Skamplet paa,
Maasse de mig ret aldrig saae,
Mig med sit Mundsværd dræber,
De ofte hudflette mig
Med Lognens Sværd og Læber.

Lognagtig' Munde, siger Gud,
Skal stødes fra hans Ansigt ud.
Gud bedre os desværre,
Naar Regnskab saa der gjøres skal
For hvert unyttigt Ord og Tal,
Som sældes til Vanære!
O, salig ere alle de,
Som rene Hjerter bære!

